

reeds mocht
amanuensis,
naar Zeeland
is niet eenige
geeft voor de
al te doen, om
met broeders
terk, waartoe
de herberg-
een Christ.
mocht onder-
spunt mocht
gen, Kapelle,
Oostkapelle,
met vriend-
eds dit eerste
zienlijke aan-
eniging voor
sdingen wer-
te avonden
V. op onder-
komsten te
n het Hooger
nigle Schrift
ook de vol-
treffen, die
drage onzen
die ook be-
niging op te
den heer K.
I. Boschnert,
heer J. v. d.
on.

in eenige ver-
vage ter be-
at meer van
weten; terwijl
der in eigen
zaak zijn.
naakt worden,
een vroege
is nog niet
id er van nog
vonden, ligt
te vervulling
gen lauheid
rijk. Mogen
lijk welkom
trij voor het
vulling dezer
ervaren, en
verderlijk-
ter en meer
l, waarbij het
nen Koning
wetenschap!
J. HOVY.

heer G. de
f. 26.10, 3 m.
021/2 samen
tey's Fzn. te
Amsterdam
Ned. Ger.
241 idem te
van idem te
ingen: door
tendam, van
Radake te
"Maranatha"
den heer W.
f. 100; door
n v. d. I. S.
van een lid
f. 10.

stuiversver-
Serooskerke
oor den heer
Chr. Jongel.
echisatiebus
n f. 25.

ingekomen:
ecte van de
170, van A.
or den heer
n de Geref.
f. 5, gevon-
Geref. kerk
de collecte
ref. kerk te
tuebus van
f. v. K. van
f. 50; van de
te kerk te
Berecten f. 9.14;
ak ald. IJsel
akum f. 13;
or P. A. P.
van C. P.
U. van A. v.
W. T. te R.
in de Naai-

ngmeester.

rdam is ter

AM

per.

ud f. 4.50.

"ROGRAM"

erhalve da-

innen twee

baar zijn, in

igen druk.

stellige

ukkelijk te

in te schaf-

en TWAALF

vel druks,

het einde

teet zijn.

n, Zilveren

ENINGEN,

aet Duizend

DAM.

De Heraut

VAN DE

Gerreformeerde Kerken in Nederland.

Het auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd overeenkomstig de wet van 28 Juni 1881 (Staatsblad N°. 124).

Dit blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, lugroonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE van De Heraut, Amsterdam.
Inzendingen die later dan Dinsdag 12 uur 's namiddags te 12 uur worden ontvangen, kunnen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Zondag 2 Augustus 1891. N°. 710.

Abonnementsprijs: franco aan huis, per drie maanden f. 1.20. Afzonderlijke nummers aan het Bureau 10 Cent.
Abonnementen worden aangegomen door alle Boekhandelaars, Postdirecteuren enz. en aan het Bureau te Amsterdam.
Advertentie: van 1 tot 6 regels 90 Cent; voor elk regel meer 15 Cent.
Aanvragen en vermelding van bijdragen en Verslagen van Vereenigen 10 Ct. per regel.

„Gelijk het hert schreeuwt naar de waterstroomen.”

Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroomen, alsoo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!

Dat een hert schreeuwt naar de waterstroomen, komt niet dagelijks voor.

Deze dieren houden zich op in groote wouden, liefst op bergachtig terrein, en zijn in deze bosschen zoo uitnemend goed thuis, dat ze nauwkeurig weten, waar ze heen moeten gaan en in welke richting ze zich moeten bewegen, om bij een der beken te komen, ten einde hun dorst te lesschen.

Meest zelfs hebben ze hun vaste tijden, dat ze zich naar hun legerplaatsen terugtrekken, en die legerplaatsen zijn meestal gekozen dicht bij een afvloeiend stroompje.

Geheel verkeerd stelt men zich de zaak dus voor, als men zich een hert denkt, als stond het elken dag, van uur tot uur, te schreeuwen van dorst naar water.

Integendeel zulk hartstochtelijk schreeuwen naar water komt bij het hert slechts zeer zelden voor, en dat wel in twee gevallen. Of als het, afdoelend van de streek, waar het zich gemeenlijk ophield, na een langen tocht, het spoor bijster rakend, vruchteloos omziet naar een beek, waaraan het zich verkwamen kon, Of, sterker nog, als het door den jager nagezeten, en door de jachthonden achtervolgd, voor zijn leven gevloegen heeft, en nu eindelijk wel den dood ontkomen is, maar uitgeput en afgemat, in de vreemde streek, waarheen het, al vluchtend, verdood raakte, niet weet waar de beken zijn, en radeloos van oost naar west en van noord naar zuid rent, zonder de beek te ontdekken, die het zoekt.

En dan, ja, is het meermalen gezien, dat zulk een afgejaagd hert, met de tong uit den bek hangend, den kop in de lucht stak, en als in radeloze wanhoop, het niet meer kunnende uithouden, stond te schreeuwen van dorst.

Dit roerend schouwspel nu heeft ook David meermalen aanschouwd.

Immers jarenlang heeft David en als herdsknaap en later vluchtend voor Saul, gedood in wouden en op bergen, en in de wilde, woeste natuur die hem omringde, een beeld erkend van den wilden, bangen strijd, die in zijn eigen binnenste gevoerd werd.

Ook toen David Psalm 42 zong doodelijk hij om op de bergen van Palestina. Hij zegt het zelf, hoe hij uit het kleingebergte zijn God aanriep, hoe hij Hermon van Gods macht hoorde gewagen, en hoe hij van de steller rotsvanden de watervallen en beken hoorde nederdruischen; alles één echo op wat er omging in zijn ziel.

En daar nu, op die bergen en in die wouden, heeft David ook het leven van de dieren der wouden gadeslagen; hij heeft er ook het slanke, vlugge hert met zijn prachtig gewei bewonderd; en hij heeft het ook gezien, hoe zulk een koninklijk dier, in zijn wanhoop niet meer wetende, waarheen zich te wenden, met den praktischen kop in de lucht gestoken, stond te schreeuwen om water, te schreeuwen van pijnigenden, verterenden dorst.

En toen heeft David gevoeld: dat hert ben ik. Zoo als dat beest niet meer kan, en niet meer weet verwaarts, en water hebben moet en het niet vindt, zoo is ook mijne ziel in mij. Moe en afgejaagd, naar genade reikhalzend, dorstende naar de gemeenschap met den levenden God, en toch dien God der ontfermingen voor zijn ziel niet vindend.

Nu heeft dat hert eindelijk toch water gevonden. Dat een hert van dorst omkomt, komt niet voor. Juist doordat het eindelijk tot staan kwam, en het van dorst uitschreeuwde, kwam het tot besinning en werd het door zijn dierlijk instinct in de goede richting geleid, om weldra de beek reeds van verre te hooren ruischen, er ijlings heen te snellen, om nieuw leven uit den kabbelenden stroom in te drinken.

Ook zijn eigen ziel roept David het daarom toe, dat de radeloosheid en de wanhoop de overhand niet mogen behouden. Wat buigt gij u neder, o mijne ziel, en wat zijt gij onrustig in mij. Hoop op God, en ook uw zielsinstinct zal u welhaast weer leiden tot de stroomen der levende wateren, die u met rijke genade verkwikken zullen.

De geestelijke toestand van David is dus zoo, dat hij zijn God derft, van

zijn God is afgedoold, en toch zijn God niet missen kan, en dat juist daar die brandende, pijnigende dorst naar den levenden God in zijn ziel opwakt, die maakt dat hij het eindelijk uitschreeuwt: „Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstroomen, alsoo schreeuwt mijn ziel tot U, o God!”

En dit nu, dat hij weer tot zulk hartstochtelijk kermen en smeeken naar zijn God kan komen, dat juist redt hem.

Want in dit kermen en smeeken wordt het instinct der genade weer werkzaam, en in dat dorsten zelf naar den levenden God vindt hij zijn God weer.

Wie 166 naar den levenden God dorst, die werd reeds verzadigd.

Zoo te dorsten is reeds zalig-zijn.

Past ge dat nu op u zelve toe, dan kan er natuurlijk geen sprake zijn van een voortdurend gemoedstoestand, waarin ook uw ziel aldoor en zonder tusschenpozen alsoo dorsten zou naar den levenden God.

Wel kan er gemeenlijk zeker verlangen naar gemeenschap met uw God in uw ziel leven, en soms zelfs kan dit verlangen opgewekt en levendig zijn. Maar noch dit gewone, noch dit meer opgewekte verlangen naar gemeenschap met uw God, is dat dorsten naar den Eeuwigen, gelijk het hert schreeuwt naar de waterstroomen.

Zulk een alles overweldigend dorsten naar den levenden God kan ook in u alleen dan gevonden worden, als ge in bangen nood van uw God waartafgeraakt, en onder aangrijpende levensgebeurtenissen bijna beswijkend, in het eind geen raad meer bij uzelf, geen hulpe bij menschen vindt, en nu dieper dan ooit uit de verborgen diepte van uw ziel een alles verterend verlangen voelt opwaken, om toch maar weer uw God te bezitten, en u, te midden van zielsbenauwing, te verkwikken in de genade uws Gods.

Bange, maar toch heerlijke oogenblikken in uw leven, als alles u begeeft, als het water aan de lippen komt, en dat ge toch voelt, hoe niet redding uit den nood, en zelfs niet het geloof aan genade, maar alleen de tegenwoordigheid en de gemeenschap van den levenden God u kunnen staande houden.

In zwakke oogenblikken dorst het hart alleen naar uitredding, en als die uitredding maar komt, leeft het weer op en dankt het.

Maar als de ziel in haar diepten wortel is aangegrepen en de stam zelf van ons leven geschud wierd, neen, dan is die uitredding nog het minst, maar is het ons om God, om den levenden God, om hem zelve te doen, dat hij zijn aanschijn weer aan ons ontdekke, en ons iets ervaren en beseffen doe van dien goddelijken rijkdom van kracht en genieting, die een kind van het stof bezit in de gemeenschap met den levenden God.

Zoals een kind in zijn angst er minder op bedacht is, hoe het uit zijn nood gered zal worden, en slechts dit één zieleinnig begeert, dat het den arm van zijn moeder weer om zich voelt en de stem van zijn moeder weer hoort, en het bange hoofd tegen moeders borst kunne aanleunen, zoo ook is het Gods kind in zulke oogenblikken van spannende verlateheid, er nog minder om te doen, dat God hem redding beschikke, als vercliner, dat zijn God zich aan hem ontdekke, en het hem weer te moede worde, als had hij den levenden God aangegrepen, om ruste te vinden aan zijn Vaderhart.

In het sterven wordt dit het diepste gekend.

Als eindelijk die bange ure komt, dat alles ons begeeft, en donkerheid ons oog omringt en langzaam de schaduwen des doods om ons heen trekken, dat alles wordt afgebroken en zelfs onze liefste panden als op een afstand geraken, waar we geen macht meer over hebben, en ten leste zelfs dat lichaam moet verlaten worden, waarin dusver de openbaring onzer kracht scheen te liggen.

Dan is er niets meer waaraan we ons kunnen vastklampen. Geen vriendenhand en geen hart vol liefde meer. En dan komt dat bangste nog, dat doorworstelen van den doodstrijd, om met ons diep zondig hart voor de Majesteit des Heeren te verschijnen.

Wie zal dan helpen zoo God niet helpt? Bij wien is dan raad, zoo de levende God niet zelf onze ziel komt verkwikken? o, Dan dorst de bange worstelaar, Dan dorst zijn verlaten ziel nog banger dan het hert, dat schreeuwde naar den waterstroom.

En dan is er maar één uitkomst, maar één redding, zoo in den bangen stond de levende God zelf ons toeschiet met zijn zalige gemeenschap.

Met niets minder, dan den levenden God kan uw ziel in die ure bestaan!

KUYPER.

Officiële berichten uit de Ned. Geref. kerken.

Voorloopige Synode te 's-Gravenhage.

De kerkeraad der Ned. Geref. kerk van 's-Gravenhage, door de voorloopige Synode van Leeuwarden, belast met de aanroeping van een Synode der Ned. Geref. kerken in de maand September dezes jaars, brengt hiernaede ter kennis der kerken, dat zoo de Heere wil, de Synode zal worden geopend op Dinsdag 8 September 1891, des voormiddags te tien uur, in de Westerkerk te 's-Gravenhage.

De classen worden uitgenoodigd tijdig elk één dienaar des Woords en één ouderling uit haar midden (met aanwijzing van secundi) als afgevaardigden te benoemen, en vóór 15 Augustus bericht van de namen der afgevaardigden aan den kerkeraad van 's-Gravenhage te zenden, met kennisgeving indien logies bij lidmaten der gemeente gewenscht wordt.

Alles wat betrekking heeft op het agendum, voorstellen van provinciale synoden en classen, rapporten van deputaten, enz., wordt vóór 15 Augustus ingewacht bij den kerkeraad van 's-Gravenhage.

De Heere doe de voorloopige Synode van 's-Gravenhage voorspoedig samenkomen en wel gelukken tot eere Zijns Naams en stichting der kerken.

Ga daartoe een gedurig gebed der gemeente op.

De kerkeraad voornemens:

G. H. v. KASTEL,

h. t. praesid.

J. C. SIKKEL, h. t. scriba.

's-Gravenhage, 13 Juli 1891.

Verslag van de vergadering der gecombineerde classes van Zeeland op 8 Juli 1891 te Middelburg.

Te halftien wordt de vergadering door Ds. Hulsebos geopend met het laten zingen van Ps. 119:18.

Gelezen wordt Ps. 119:25—40. Daarna gaat Z.E. voor in het gebed.

Aanwezig zijn 16 kerken, nitbrengende 30 keurstemmen. Nog zijn acht afgevaardigden zonder keurstemmen aanwezig.

Naar toerbeurt is Ds. Vrolijk voorzitter. De vergadering wijst tot scriba aan Ds. Wolf van Serooskerke en tot assessoren Ds. Klaarhamer en Ds. Wolf van Axel.

De vragen naar art. 41 D. K. worden gedaan. Hierbij worden de kerken vermaand tot vooral de zaak van het Christelijk onderwijs ter harte te nemen.

Aan de kerk van Gapingen wordt door de vergadering advies in eene tuchtzaak gegeven.

Voorgelezen wordt een schrijven van den heer Haverkate uit Tholen, waarin zoodanige attestatie van de classis gevraagd wordt, als noodig is om te kunnen worden toegelaten tot het examen naar art. VIII D. K.

Daar de meeste kerken onbekend zijn met den heer Haverkate, wordt besloten van wege de classis informatie te nemen aangaande den heer H. bij kerken ook buiten de classis, in welke Z.E. werkzaam was, en zoo dit onderzoek gunstig gevolg heeft, de begeerde attestatie uit te reiken.

De kerken van Vlissingen en Serooskerke worden aangewezen om dit onderzoek in te stellen en verder in deze zaak namens de classis te handelen.

Naar aanleiding van het voorstel van Vlissingen: „de kerken trachten tot eenparigheid te komen omtrent het al of niet houden van den Goeden Vrijdag,” spreekt de vergadering uit, dat het wenschelijk is, het aan de vrijheid der kerken over te laten, om op den Goeden Vrijdag, al of niet het Woord te laten bedienen.

Op het verzoek der kerk van Oost-Kapelle, om de goedkeuring der classis op de door haar met Grijskerke getroffen regeling tot combinatie, wordt door de vergadering de verlangde goedkeuring gegeven.

Op het verzoek van de administratie der Zeeuwsche Kerkhede, dat de classis voortaan voor haar verslag in de Kerkhede betale, besluit de vergadering voor de verslagen van de nog in dit jaar komende vergaderingen, aan de administratie uit te betalen de som van hoogstens f. 12.50.

Op de vraag van den actarius of de nieuw te drukken agendums voor de classis wederom op dezelfde wijze moeten worden ingericht, besluit de vergadering: behoudens eene geringe wijziging zullen ze in denzelfden vorm gedrukt worden.

De commissie, op de vorige vergadering aangewezen om rapport uit te brengen over het aan deze classis toegezonden rapport in zake

de Zending, uitgebracht op de vergadering van de gecombineerde classes van Noord-Brabant en Limburg op 10 Februari 1891, spreekt bij monde van Ds. Klaarhamer als haar advies uit: „met het oog op de regeling der Zendingzaak, aan de orde komende op de eerstvolgende voorloopige Synode, neme de classis de vergadering voor kennisgeving aan, het gedrukte rapport, naar toegezonden door de gecombineerde classes van Noord-Brabant en Limburg.”

Met dit advies vereenigt zich de vergadering. Door Ds. Wolf van Serooskerke wordt nu een kort historisch verslag uitgebracht van den Zendingarbeid der oude classis Walcheren.

Op verzoek der vergadering zal dit verslag in de Kerkhede worden geplaatst.

De consulenten worden geregeld als volgt: Ds. Hulsebos is consulent van Koudekerke, Arnhemuiden, O. en W. Souburg; Ds. F. W. J. Wolf van Tholen, Poortvliet en St. Maartensdijk; Ds. J. H. M. G. Wolf van Middelburg, Vrouwenpolder, Oost-Kapelle en Grijskerke; Ds. Vrolijk van Oostburg, Gapingen en St. Laurens.

Voorts wordt ook nog bepaald, dat de consulenten voortaan elken vijfden Zondag den geheelen dag in hunne consulentkerken zullen zijn om het Woord en de heilige Sacramenten te bedienen.

Tot afgevaardigden voor de a.s. voorloopige Synode te 's-Gravenhage worden benoemd Ds. Wolf van Serooskerke en A. Dingemans, ouderling te Middelburg; tot plaatsvervaardigers worden aangewezen Ds. Hulsebos en P. Melis P., ouderling te Serooskerke.

De kerk van St. Laurens wordt aangewezen om oproepende kerk te zijn voor de volgende vergadering.

De censuur behoort niet te worden toegepast.

De vaststelling der notulen wordt opgedragen aan het moderamen der vergadering.

Ten slotte spreekt nu Ds. Klaarhamer nog een hartelijk afscheidwoord tot de vergaderde kerken; waarop de voorzitter Z.E. in treffende woorden den dank der vergadering betuigt voor de vele goede diensten aan de Zeeuwsche kerken bewezen, en hem in zijnen nieuwen werkkring den zegen des Allerhoogsten toeblijft. Ook broeder Haasakker van Vlissingen voelt zich gedrongen den scheidsden broeder met hartelijke woorden toe te spreken.

Te ongeveer half zes wordt de vergadering door den voorzitter met dankzegging gesloten.

Op naam en op last der vergadering,

J. H. M. G. WOLF.

Aan de zusterkerken zij bericht, dat het adres voor de kerk van Nieuw Helvoet is:

H. MOERMAN, scriba.

Veel wordt gesproken en geschreven over de vereeniging van de Christelijke Gerreformeerde en Nederduitsche Gerreformeerde kerken. Wij gelooven dat allen die het wel meenen met de voortzetting der Kerk onzer vaders, daaraan dringend behoefte gevoelen niet alleen maar ook den Heere onzen God, gedurig daarom vragen, of het Hem behage de nog bestaande scheidsmuren te doen vallen.

Het is daarom dat de kerkeraad der Ned. Geref. kerk te deser plaats in zijne vergadering van 30 dezer, heeft besloten: aan de Synode der Chr. Geref. kerk een schrijven te richten, waarin die begeerte dringend wordt te kennen gegeven. En opdat ook de gemeente daarin moge mede leven zal, „zoo de Heere wil” een openbare bedestond worde gehouden, den 16e Augustus e.k. ten einde gezamenlijk, in deze hoogst belangrijke zaak des Heeren aangezicht te zoeken.

Hopende dat ons voornemen door vele zusterkerken worde nagevolgd.

Noemen wij ons, met heilbede. De kerkeraad der Ned. Geref. kerk te Zwijndrecht.

En in zijnen naam.

A. KNOLL.

W. VLEIGENTHART.

Den inzenders voor deze rubriek zij bericht dat de stukken geregeld naar tijdsorde van inkomst worden geplaatst, en telkens zooveel worden opgenomen als de ruimte toelaat.

Zending.

IV (Slot.)

De strijd van licht en duisternis.

Zagen we reeds, hoe de strijd van het tot zelfbehoud geprikkeld heidendom stelling tegenover stelling, leer tegenover leer plaait, bespotting en redeneering tot wapenen gebruikt, ook aan praktische maatregelen ontbreekt het niet.

„Er is”, zoo betoogt een stuk in de Tamil-taal verschenen „geen hand tusschen de Britisch-Indische regering en het Christendom. De keizerin-koningin (Koningin Victoria, keizerin van Indië) heeft in 1858 onzijdigheid van alle godsdienstige aangelegenheden afgekondigd. Daarom moeten wij de zendelingen met alle macht tegenstaan!”

Hoe dit geschieden zal?

„Laat”, zoo klinkt het antwoord, overal waar zendelingen opstaan om te prediken, Hindoe-predikers zich opmaken en tegenover de prediking der eersten, hun prediking stellen op een veertig voet afstand, en gij zult zien hoe spoedig zij vliesen!

„Vergeten wij caste en secte-verschillen en laat

zich al 't volk als één man vereenigen om het christendom uit ons land te bannen.

„Alle mogelijke pogingen moeten gedaan worden om hen die reeds het christendom hebben omhield terug te brengen. Uit de Zendingsscholen moeten al onze kinderen geverd.”

Zoover dit fel anti-christelijk stuk. Men ziet dat het volle ernst is en zelfs het politiek recht in den strijd wordt ingeroepen. Er is neutraliteit, en dus — geen opdringen van het Christendom.

Onlangs gaf het Hindoesch Goejarat boek- en tractaatgenootschap zijn verslag uit. Naar aanleiding van dit stuk merkt de Missionary Herald (die in Ierland verschijnt) op:

„De Hindoes zijn ten laatste gewaar geworden, dat er iets is in het Christendom zelf en in welbestuurde pogingen van Christelijke zijde, 't welk men niet kan tegengaan door de ruwe, voor de hand liggende wijzen van bestrijding, dusver gevolgd.”

Men gevoelt thans dat het Christendom een aanvallende macht is, die zich voortbeweegt met steeds toenemende kracht. Een macht, die op een of andere wijze dient tegen gestaan, tegen wier invloed iets over dient gesteld, zal de Hindoesche maatschappij behouden blijven; zal het vermolmd gebouw van den Hindoeschen godsdienst en het Hindoesch maatschappelijk leven ontkomen aan de geheele en alles omverwerpende verwoestingen die dreigen.

Vandaar het oprichten van vereenigen, het uitgeven van geschriften en boekjes, het plaatsen van artikelen in de bladen, het benoemen van geleerde mannen uit de heidenen tot predikers en verdedigers van het oude geloof.

Ter bestrijding van het Christendom is het dat men de regelen voor de verschillende casten laat verslappen; en de beperkingen en alle andere bedenken die men nu aanwendt hebben slechts ten doel te weerstaan wat door den Heere en zijn volk wordt gewerkt. Men wil het ineenstortend stelsel steunen en sterken.

Dat alles is bedroevend; toch valt op een lichtzijde te wijzen.

Het blad wijst er namelijk terecht op hoe het geen geringe hulde is aan de waardij der werkzaamheid die van Christelijke zijde wordt ontwikkeld, dat de tegenstanders „een blaadje aan het boek der Christenen” hebben ontleend en in vele plaatsen hun voorbeeld volgen.

„Wij stellen evangelisten aan en bezoldigen hen; zij doen hetzelfde. En wanneer zij op de plaats zelf de rechte mannen niet kunnen vinden zien zij elders naar hen om. Nog onlangs verscheen in de dagbladen van Bombay een oproeping van inlandse predikers van het Boedhisme. Geven wij tractaatjes uit, hebben we daarvoor genootschappen, zij trachten er hun geschriften tegenover te stellen, geschriften goed gesteld zoowel in 't Engelsch als in de inlandse talen, uitgegeven en verspreid onder de bescherming van het Hindoesch tractaatgenootschap.”

Toch, al erkent ook het Heidendom door wat het doet stiliwigend de meerderheid des Christendoms, komt ook dit blad tot de slotsom: Het Christendom en zijn leeringen worden gestadig gelasterd en valsche voorgesteld met een bekwaamheid en een ernst een betere zaak waard.

In een der laatste nrs. van de Heraut werd met nadruk gewezen op de noodzakelijkheid der studie van kerkgeschiedenis tot recht begrip van de verschijnselen die onzen tijd op geestelijk gebied brengt.

Hoezeer dat juist is blijkt ook hier.

Want in de hetleving van het heidendom, het voortplanten van het Boedhisme in de Christelijke wereld, waarover we pas spraken, en de macht, die het nu, gelijk we aantoonen, op het voetspoor en in navolging, maar tot

E Voto Dordraceno.

De intekening op E VOTO DORDRACENO (de volledige toelichting op den Heidelbergchen Catechismus) door Dr. A. KUYPER, als premie voor de abonneenten van de Heraut, blijft opengesteld op de voorwaarden vermeld in het No. van 14 Juni j.l. en herhaald in de volgende nummers.

Iedere intekenaar heeft het recht een of twee exemplaren tot den halven handelsprijs, dus voor f. 12 per exemplaar, te bestellen. Het eerste deel wordt D. V. in Augustus 1892 aan de intekenaars verzonden.

De Administrateur

J. A. WORMSER.

Amsterdam, Juli 1891.